

Publicerad 2017-01-02 15:55 av Missbruksbarn

En liten text om ett stort misstag.

Jag hade lärt mig att uppskatta hur ögonblicken passerade

Vi satt under en köksfläkt och drömde om Paris

Talade om Montmartre och konstnärer

Allt vi ville vara att leva i dekadans

Och leda den nya bohemiska revolutionen

”Jag kan inte förstå hur man kan sakna en stad,

som man aldrig har besökt, hur man kan tråna efter någonting,

som man inte vet vad det är.”

Sade du och drömde dig närmare konsten

Jag förstod att vi bara romantiserade, men jag tyckte om lögnen vi målade upp

Det är farligt att drömma,

Men det är ännu farligare att romantisera

Men vi är bara hopplösa poeter

Som skriver poesi om ångest utan att veta bättre än att drömma

Jag förstod att vi aldrig skulle bo i Paris

Löften under en köksfläkt är aldrig nyktra

Drömmarna rann ut mellan våra fingrar

Som sanden, i ett timglas

Förstod jag att våra dagar var räknade

Och jag kunde inte njuta av ögonblicket längre

För vetskapen att, allting har ett slut är värre

Än att det tar slut

”Jag säger inte detta för att jag är berusad, men vi måste göra det här”

Du håller aldrig aldrig ett onyktert löfte,

Men det finns inget löfte du ger mer sanningsenligt

Allt jag ville var att stanna kvar i ögonblicket

Men som den idiot jag var så kunde jag inte acceptera att allting har ett slut

Förtvivlat klamrade jag mig kvar vid drömmen om Paris

Av piller så mår du bra, men det blir alltid för mycket

Jag fann mig själv oförmögen att tala,

Men det fanns ingenting annat jag hellre skulle göra

Långsamt glömde jag bort hur man fortsatte att tala

efter att man varit tyst

Så jag talade med dig om Paris, och Montmartre, och konstnärer

För att jag inte skulle förlora talförmågan

Jag förstår inte hur jag kunde sova

När mitt sinne var sönder

Och jag vaknade oförmögen att formulera hur jag kände mig
Tabletterna hade tagit mina dagdrömmar
Och med dem min kreativitet
Världen var densamma, men samtidigt har den aldrig varit sig lik sedan dess

Och jag såg mig själv utifrån min egen värld
Sörjde att jag inte längre hade någon självrespekt
Men jag gillade att vara vilsen
Jag älskade att jag levde ett liv mellan hem
Att jag inte kunde bestämma mig om jag ville stanna eller gå
Om jag skulle dö men ändå göra ett intryck på människor så skulle jag dö lycklig
Så länge någon mindes mig efter att jag var död
Så kunde världen gå under utan att det skulle röra mig i ryggen
Jag skulle inte skämmas
Över alla misstag jag gjort i mitt liv
Om jag bara lärde mig av dem

Vi satt under en köksfläkt och drömde om Paris,
Montmartre och hur vi levde som fattiga konstnärer
Jag hade lärt mig att uppskatta hur ögonblicken passerade
Deras flykt är vad som gör dem så vackra
Framförallt så uppskattade jag
Hur euforin kom till mig i sporadiska strömmar
Som en regnskur en sommardag
Och jag var lycklig i min misär

För ett sorgligt livsöde är ett vackert vackert livsöde

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Missbruksbarn med Poeter.se id #87339 innehar upphovsrätten